

מיטרו של
מזן פוהר איש זייע
בנשיאות מרד
הרה"צ ר' יצחק שמואל אהרן
לעזער שליטי"א

גליזן היכל מזהר"א"ש

מתורתו של רבינו הקדוש מזהר"ן מברסלב זי"ע ותלמידיו הקדושים

גליון ע"ב • פרשת אחרי קדושים תשפ"ג

תתן לעצמך להמשיך...

פשיחות פו"ר הרה"צ שליטי"א

כי השם יתברך קדוש?

בפרשתנו נאמר: "קדשים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם", פלא הוא: וכי סוף הפסוק נותן טעם על תחלתו? איך אפשר לפרש "קדשים תהיו" - למה? "כי קדוש אני ה' אלקיכם" - איך מצוים אותי להיות קדוש מחמת שהשם יתברך קדוש, איך אפשר שאדמה עצמי אל הקדוש ברוך הוא? הקדוש ברוך הוא בודאי קדוש למעלה מפל הקדושות, איך זה נוגע אלי...?

עלינו להבין דבר מאד מאד חשוב, הסוד של "קדשים תהיו", שזהו כלל בכל התורה, ויסוד חשוב בדברי רבנו ז"ל, מיד כשיודע זאת הוא הכי מאשר בחיים, והוא יזכה באמת למעלה של "קדשים תהיו".

מאיפה מגיעה לנשמת בר ישראל איו התעוררות של קדושה?

מוכא מדברי הזהר הקדוש (בעל התניא מצטט זאת - וכו בשאר ספרים קדושים - בשם הזהר, אם פו אצלנו זה מספיק כדי לחשב זאת כפוטו מו הזהר): על הפסוק "ויפח באפיו נשמת חיים, ויהי האדם לנפש חיה", "מאן דנפח - מדיליה נפח", נבין זאת במשל גשמי: אדם שנופח בבלוו על מנת לנפחו, מה יש בתוך אותו הבלון? את רוח הנשימה שהקניס בתוכו; כפיכך פו נעשה בעת בריאת האדם: "ויפח באפיו נשמת חיים" - הקדוש ברוך הוא נפח נשמת חיים בתוך הגלם הזה שעשוי מעפר, אזי הוא נפח מדיליה [אין לנו משג בדברים אלו, אך מזכירים זאת על מנת לסבר את האוזן], בתוך חתיכת הגוף הזה שעשוי מעפר, הקדוש ברוך הוא שם - כפיכך - חלק מעצמו, וזה נקרא 'חלק אלוך ממעל', וזה לא "מאיזה עולם" ... אלא "מדיליה" נפח - כפיכך עצם עצמיות אלקותו יתברך!

נמצא אם כן, שיש כאן גוף גשמי, ובתוכו

הוא מכיל נשמה שהיא כפיכך חלק מהקדוש ברוך הוא.

כח משיכה מגנטי

רואים זאת בחוש, בזמנינו אדם מגיע למקום המוקדש, הוא בודאי מרגיש הרגשה מיחדת פלשה במקום הזה, אפלו אדם רחוק מאד, עד כדי כך שגם גוי המגיע לשם, עומד המום ואינו יודע אפלו מה זה... אבל אדם שיש לו איזה רגש של קדושה, הוא מרגיש שם משהו שמושך אותו, מה זה? כי לקדושה יש כח משיכה מגנטי.

רבנו מדבר (בלקוטי מוה"ו, חלק א', תורה ע') מעגנו כח המשיכה שיש לקדושה, לצדיקים, ל'משכן' - לשון של 'משיכה'.

בדיוק כמו הכח המושך שיש באדמה, מדוע אנחנו לא עפים באויר? הלא כשעולים למעלה אין כח המשיכה, האסטרונאוטים שעלו על הלבנה, הם היו קשורים היטב, כי אם לא הם היו נשארים שם ועפים... יש מקום שמשם יוצאים מכח המושך שיש על האדמה [זו חכמה הידועה לאלו הבקיאים בזה, כי בשביל זה צריכין חכמה מיחדת לדע היטב היכן לצאת, אי אפשר

לצאת איפה שרוצים, ומיד כשיוצאים - אין את כח המושך... ושם בתוך החללית הם קשורים, ואפלו האכל והשתיה זה עם דרכים מיחדות - שקיות וכו', כי שם אין את כל זה].

מגנט זה דבר חזק מאד, ובפרט מגנט חשמלי וכו', ויש אפלו שמשתמשים בזה במקום מנוף, שיש מגנט חזק מאד שתופס את הברזלים ומרים אותם...

יש לה
האפשרות
לחזר
ולהתקשר
לזה, ואם לא
תטעה את
עצמך סוף
כל סוף תגיע
אל היעד הזה
של "קדשים
תהיו" -
תזכו להיות
קדושים!

והנה, מה יכול להפריע לזה הכח המגנטי? אם שמים מחצה חזקה באמצע.

זה ענין כח המושך שהקדוש ברוך הוא הטביע בטבע הבריאה; אומר רבנו ז"ל, שזה הכח שיש לצדיקים, דבר שבקדושה מושך את האדם; לכאורה בעצם כל העולם פלו היה צריך להיות נמשך אחר הקדושה "כסוסים במרוצת המים" וכמו עוף הקורא [שעף בכח גדול מאד], אבל יש את אלו שבונים מחצות ומספים, כל מיני חומות, וזה מה שמפסיק, זו המחצה המפסקת נעשית על ידי בני אדם מחמת מעשיהם ודבוריהם.

נמצא, שעבודת האדם היא רק להגיע חזרה, שלא יהיה הפסק בין המוח לב, שאדם רגיש: "יש בקרבי נשמה קדושה שהיא חלק אלוך ממעל!" ויתן את עצמו להמשך. מעוב כבר את כל השטויות והבלבולים - זה בא מהסמך מ"ם, מהסטר אחרא, זו כל העבודה שלו - להפסיק ולבטל אותה מהנשמה. אמנם גם לרשעים יש לב, אבל הם ברשות לבם, זאת אומרת אם הלב נמשך למשהו לא טוב - הם לא יודעים איך להתגבר, אבל צדיקים לבם ברשותם, הם יודעים איך לחבר ולקשר את הלב חזרה אל המוח, ואז פיהם מתוקים ושמוחים.

זו הבטחה

וזה ההמשך של הפסוק: "קדשים תהיו" - זו הבטחה, הקדוש ברוך הוא מבטיח שנהיה קדושים, "כי קדוש אני ה' אלקיכם" - אני <<<

מכתב לשבת

ממכתבי מז"ר הרה"צ שליט"א
מהשנים הקודמות

בוא נבוא משבת זאת להתחזק ביותר באהבת החברים

בעזרת ה' תברך, יום ו' ערב שבת קדש לסדר אחרי קדושים י"א
איר [הלולא של הרב הקדוש רבי נפתלי צבי מרופשיץ זי"ע] כ"ו
למ'טמונים התשפ"א

החיים והשלום וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל
אנשי שלומנו היקרים הגרים ביבנאל עיר ברסלב,
עיר השמחה, ודי בכל אתר ואתר, הוי"ה עליהם ישרה
שכינתו תמיד.

השבת קוראין פרשיות אחריות מות קדושים והם
פרשיות של קדשה וטהרה עליונה, פרשת אחרי
מות הרי כתיב בו כל עבודת יום הכפורים הקדוש,
והוא הפרשה שקוראין בו ביום כפורים הקדוש, וגם
בסופו כתיב פרשת עריות, שגם קוראין אותו ביום
הכפורים במנחה, וכן פרשת קדושים הרי כל גופי
תורה כתובים בו, שהם של המצוות שבין אדם לחברו,
לא תקום ולא תטר וגו' ואהבת לרעה כמוך וגו', ויש
לומר בפשטות בענין חבור שני פרשיות אלו, שהרי
חכמינו הקדושים אומרים (יומא פ"ק ח) עברות שבין אדם
לקומם, יום הכפורים מכפר, עברות שבין אדם לחברו,
אין יום הכפורים מכפר, עד שירצה את חברו, ולכן מיד
אחרי כל סדר עבודת יום הכפורים, מתבארים היטב
בתורה כל המצוות שבין אדם לחברו, כדי שאדם ישוב
בתשובה שלמה עליהם, וירצה את חברו, ואז יהיה
נמשך עליו קדשת יום הכפורים, ויזכה לטהרה עליונה.

ותמיד קוראין פרשיות אלו בימי העמר הקדושים,
שהוא הזמן שצריכין לתקן את פגם תלמידי רבי עקיבא
שמתו על שלא נהגו כבוד זה בזה, והתקון שלהם היה
רבי שמעון בר יוחאי והתלמידים, שאמרו (זהר נשא קכח
ע"א פאדרא רבא) אנו בחביבותא מליא, שכל הקדושה שלנו
מלויה באהבה וחביבות שבינינו, ועל פן חוגגים השבוע
ההלולא רבא של רבי שמעון בר יוחאי בל"ג בעמר,
כדי להזכיר את עצמנו על גדל נחיצות מדת אהבת
החברים, ואיך זה מכשיר את האדם להיות כלי לקבל
בתוכו כל ההשפעות העליונות.

על פן בוא נבוא משבת זאת להתחזק ביותר באהבת
החברים, ונתפלל הרבה אל השם תברך שנוזק כלנו
כאיש אחד בלב אחד לחזר בתשובה שלמה לפניו
תברך, והו אל כפיר ולא ימאס, שאין הקדוש ברוך הוא
מואס בתפלת הרבים, ועל ידי זה נפעל ישועה שלמה
שנוזק לצאת מן הגלות ולראות בבנינו בית המקדש
ובהתגלות שכינת עזו תברך לכל העולם כולו.

המאחל לכם שבת שלום ומברך!

ישראל משה רבינו זצ"ל

קדוש, ואני 'אלקיכם', הינו שבתוככם
יש את האלוקות הזו, שבזה פתח
הקדוש ברוך הוא את עשרת הדברות:
"אנכי ה' אלוקיך" - 'אלוקיך' הינו
בתוכך, ויש לך האפשרות לחזר
ולהתקשר לזה, ואם לא תטעה את
עצמך סוף כל סוף תגיע אל היעד
הזה של "קדשים תהיו" - תזכו להיות
קדושים!

זה ענין הפרשה הזאת שנואמרה
דיקא ב'הקלה', כדי שלא יאמר האדם
"ההוא מיחס... ההוא מיחד... אני
לא... אלא כלם ביחד!" דבר אל 'כל'
עדת בני ישראל" - גברים, נשים, טף,
כלם!

'הקהל' זה ענין של אחדות, שאם
יש אחדות בין עם ישראל, ולא שכל
אחד רוצה לנצח את השני, להיות
גבוה מעל השני, אלא כל אחד מבין:
"אני רוצה להיות גבוה מעל השני?
הלא יש בתוכי נשמה קדושה שהלואי
שאוכל להתקשר אל הנשמה הזאת!"
וכי אתה צריך להיות גבוה ממשהו
אחר - מאתו אדם עם החליפה הזו
והכובע הזה, וכי אתה מקנא בו?
למה שלא תסגר את עיניך ותסתכל
בתוך עצמך "מי אתה?"

תתחיל לפתח!

כמוכב, זה לוקח זמן, כי אדם עשה
לבושים וכסויים רבים על הנשמה,
ועדין הוא לא מבין בדיוק הענין,
אבל רבנו ז"ל הוא זה שמגלה לנו את
המפתח, שבעקר הוא מפתח התפלה,
ובפרט עתה - שיצאנו ממצרים,
וקבלנו את מפתח התפלה, שהוא
המפתח שפותח את כל השערים! יש

המון שערים, אבל מפתח 'מסטר'
שהוא פותח את הכל - זה התפלה! על
ידה יזכה האדם להגיע אל הנשמה
שלו; הנשמה עדין סגורה ונעולה
באיזה מקום - במח או בלב, היא
אמנם סגורה אבל היא שם! והיא
מחכה שיפתחו לה את השער, "פתחו
לי שערי צדק", "פתח פיך ויאירו
דבריך" - תפתח את הפה שלך!

וכמוכב, זה לא הולך על רגל אחת,
שהנה פתחת וכבר פותחים לך את
השער, אלא אתה פותח כפתחו של
מחט' - הנה פתחת וזה ממש קטן עד
שרק מחט יכולה להכנס בקושי שם,
אבל תפתח! תתחיל לפתח!

ועל ידי זה יתקיים: 'ואני אפתח
לכם פתח שעגלות נכנסים בתוכו' -
שאדם מתאזר בסבלנות, והוא מתפלל
עוד תפלה ועוד תפלה: רבונו של
עולם, אני רוצה להיות דבוק בך! זה כל
הרצון שלי! אני רוצה להיות "חבוקה
ודבוקה בך!" כל תפלה שאדם מתפלל
זה מוריד עוד מהלבנושים ומהכסויים
האלו. ולאט לאט מתחיל לזרז לו קצת
כח המושך הנ"ל, הוא מתחיל להרגיש
את המשיכה של הצדיק, שמאיר בנו
את האורות האלו, ואז הוא יזכה שכל
השערים נפתחים.

הקדוש ברוך הוא יעזר לנו, שנוזק
שיפתחו לנו כל שערי הקדשה, ונוזק
להמשיך על עצמנו את כל ההשפעות
הטובות שיוצאים מלמעלה אל עם
ישראל, ונוזק להיות אנשים כשרים
דבוקים בהקדוש ברוך הוא, ועל ידי
זה נוזק לגאולה. (מתוך שיעור ביום רביעי
פרשת קדושים תשפ"ב)

שז"ת ברסלב - מאת מוהרא"ש זי"ע

האם נמחל לי הכל?

לכבוד קדשת מוהרא"ש שליט"א. קראתי בספרים שלכם ש'כש'אדם
עושה תשובה ומתודה, אז לא יזוז משם עד שנמחל לו". רציתי לדעת
מה זאת אומרת? ואיך בכלל אפשר לדעת שנמחל לו משמים? תודה
רבה ושה' ישלח לכם רפואה שלמה ושנה טובה ומתוקה!

בעזרת השם תברך יום א' לסדר נצבים כ"ב אלול התשע"ב

שלום וברכה אל ... נ"י, לנכון קבלתי את מכתבך.

רבנו ז"ל אמר (לקוטי מוהר"ו חלק ב' סימן מ"ט) ודעי, שעקר התשובה השלמה
היא, כשאדם עובר באלו המקומות ממש שהיה מקדם התשובה, כל אחד

וְהָיָה פֶּלֶא גָדוֹל אֲצֶל הַתְּלָמִידִים, כִּי הִגֵּר"א לֹא הָיָה יוֹצֵא מִבֵּיתוֹ אֶף פַּעַם

למה אתה בא אלי בכל פעם? השיב לו הרבי רבי אלימלך: איך אישן, והרי אני רואה את דוד המלך עומד אצל כבודו בשעת אמירת תהלים!

כששמע זאת רבי משה, שאל אותו בתמיחה: 'וכי אתה הוא מ'מלך' (הינו הרב הקדוש רבי אלימלך)? - אם כן - תשארו כבר אצלי, ומאז נתודעו ונתקשרו מאד שני הצדיקים זה לזה.

אמירת תהלים בלילה

כשהיו שואלים את מוהר"א ש"ל חנות דעתו בענין אמירת תהלים בלילה, הן לאנשים והן לנשים, היה אומר שכל השאלה אינה תקפה כלל, דבר ראשון: הרי מוכא בפוסקים ('אש"אברהם', להגאון הקדוש מבוסטשאוט ז"ע, ארח"חיים, סימן רלח) שאין שום קפדא על אמירת תהלים בלילה לכלי עלמא, כי אמירת תהלים חשוב פלמוד משניות נגעים ואהלות, ואין בזה שום חשש.

ושנית, הרי אם אדם רוצה לומר תהלים בלילה, הרי הוא רוצה לעסוק בדבר שבקדושה, ומי ירשה נפשו לבטל אותו מזה, הרי אם תמנע אותו מלומר תהלים - הוא יושב בטל, או יקרא עתון או שאר דברי הבל, ואם כן איזו שאלה יש כאן, ובפרט אשה שרוצה לומר תהלים בלילה, אין למעלה מזה, כי על פי רב ביום אין לה זמן מחמת שמטפלת בילדים ובשאר צרכי הבית, ורק בלילה יש לה קצת זמן, ואם רוצה לומר אז תהלים - אין למעלה מזה, ורחמנא לבא בעי, אשרי הרגיל באמירת תהלים תמיד.

(ע"פ שיהודימוהר"א"ש, חלק טו, אות תהלים)

פעם נפטר בעיר וילנא יהודי פשוט, שהיה רגיל מאד באמירת תהלים, וכששמע מזה הגאון מוילנא ז"ע, בקש מתלמידיו שיודיעו לו מתי יהיה הלילה שלו, ובשעת הלילה יצא הגר"א מביתו ולנה אותו, והיה פלא גדול אצל התלמידים, כי הגר"א לא היה יוצא מביתו אף פעם, רק ישב בביתו כל היום מעטף בטלית ובתפילין, ולא יצא מביתו לשום דבר, ולמה ילך ללילה של איש פשוט, וכששאלו אותו תלמידיו על זה, ענה ואמר להם: 'אם דוד המלך, עליו השלום, מלנה אותו - אני לא אלוה אותו?! והבינו התלמידים, שאף על פי שהיה איש פשוט, אבל מחמת שהיה דבוק מאד באמירת תהלים, זכה למדרגה זאת, שדוד המלך בעצמו ילנה אותו לבית עולמו.

איך אישן ואני רואה את דוד הפלך?!

בעת שהרב הקדוש הרבי רבי אלימלך מליז'ענסק ז"ע הלך בגלות, הגיע פעם לביתו של הרב הקדוש רבי משה סופר מפשעווארסק בעל האור פני משה ז"ע, ובקש ממנו מקום לישון, ואמר לו רבי משה: 'אין לי יותר ממטה אחת, אבל היות שבכר קמתי אתה יכול לישון במטתי.

חשב רבי משה שהאורח יישן, והתחיל לומר תהלים, וכאשר שמע הרבי רבי אלימלך, את האמירת תהלים שלו - קם מהמטה, ועמד אצל השלחן של רבי משה. כאשר ראהו המארח, רמוז לו שילך לישון, וחזר להמטה, וכאשר התחיל שוב לומר תהלים, הגה הרבי רבי אלימלך נעמד שוב אצל השלחן, ורמוז לו שוב שילך לישון, וחזר למטה, וכן היה פעם שלישית, עד שגער בו רבי משה ושאל אותו,

יותר טוב שתאמרו תהלים לפני...

מוהר"א ש"ל תמיד רגיל לעורר כל אנשיו על אמירת תהלים בכל יום, והיה אומר: 'למה תחכו שיעבר עליכם איזה צרה או משבר, חס ושלום, ואז תתחילו לומר תהלים, וכדרך העולם לקחת את ספר התהלים בשעה שיש להם איזו צרה, חס ושלום, יותר טוב שתקחו את התהלים בכל יום לפני שיעבר עליכם איזה צרה, ותקדימו תפלה לצרה, ואז ימתקו מעליכם כל הדינים, כי (ספר המדות, התנשאות, סימן כ): 'עלידי אמירת תהלים - נתרומם; ומה אם אדם כבר בתוך צרה, הוא נצול על ידי אמירת תהלים, קל וחומר בן בנו של קל וחומר כמה תגן עליו אמירת תהלים שלא לבוא לידי צרה, חס ושלום; ולכן פדאי לכל אדם לקבע לעצמו שעור באמירת תהלים בכל יום, הן רב והן מעט, וזה יגן עליו מכל רע.

אחד מהטעמים שאמירת תהלים מסגלת כלפיך, מחמת שממשיכים רוחו של דוד המלך בשעת אמירת תהלים, ונחשב כאילו דוד המלך בעצמו אומר אותם, כי דוד המלך אומר ברוח הקדש, והרוח הקדש מנחת בתוך התבות, וכשאומרים - הוא מעורר ברוח פיו את הרוח הקדש, עד שנתחשב כאילו אומר דוד המלך עליו השלום בעצמו (שיחות הר"ו, סימן צח), ואם דוד המלך בעצמו אומר את התהלים עמו - בנדאי יהיה בטוח לפעל כל משאלות לבו לטובה, הן ברוחניות והן בגשמיות, ויראה ישועות גדולות בכל ענין.

אם דוד הפלך פלוגה, אני לא אלוה?

לפי מה שיעבר עליו בימים הקודמים, וכשעובר באלו המקומות והענינים שהיה מתחלה ממש, ועקשו פונה ערך מהם, וכופה יצרו לבלי לעשות עוד מה שעשה זהו עקר התשובה השלמה, ורק זה נקרא תשובה.

אדם צריך להגיע אל השלמות שאין שלמות אחריו, והוא מדת השמחה, ומי שתמיד שש ושמח בדוע שהוא נמצא אצל הקדוש ברוך הוא, פי אצלו יתברך נאמר (דברי הימים א' ט"ו) "עז וחדוה במקומו", ורבנו ז"ל אמר (ספר המדות אות

שמחה סימן א') כשאדם עושה מצוה בשמחה זה סימן שלבו שלם עם אלקיו.

ולכן כשבר ישראל תמיד שש ושמח, סימן שתשובתו כבר נתקבלה, והוא נמצא אצלו יתברך, אבל אם אדם עדין שרוי בעצבות ובמוריות ובמרה שחורה ודכאון פנימי, סימן שהקלפות והסטרוא אחרא מסבבים אותו, ועדין הוא רחוק מתשובה, ואמר הצדיק הקדוש רבי מנחם מענדיל מוויטעפסק ז"ע (פרי הארץ משות מסעי) העצבות היא הקלפה היותר קשה מכלם

שהרי העבודה זרה נקראת על שמה (תהלים קט"ו ד') "עצביהם כסר וזהב" ונאמר (הושע ד, י"ז) "חבור עצבים", וכן אין לה שיכוות עם השם יתברך.

ולכן זה הסימן אם נתקבל תשובה של אדם, אם הוא תמיד שש ושמח, אבל אם הוא עדין בעצבות, סימן שיש לו עוד הרבה עבודה עד שתתקבל תשובתו.

יעזר הקדוש ברוך הוא שתחזר באמת

השד השלישי

בקִּישׁ המְשִׁיבֵהּ הֶעֱנִי אֶת דְּרָכּוֹ בְּנֶפֶשׁ מְרֵה וְכֹאבוֹהָ, כְּשִׁלְבוּ שׁוֹתֵת וְעִינָיו דְּמֻעוֹת, מַעֲשִׂיר גָּדוֹל נִהפָּךְ לְעֵנִי מְרֹוד עַל יְדֵי שׁוֹדְדִים, וְהִנֵּה לְאַחַר כָּל הַתְּלָאָה בְּמוֹצָאוֹ נִחְמָה פּוֹרְתָא - הִנֵּה שׁוֹב נִלְקָחָה מִמֶּנּוּ מַעַט הַמַּחִיָּה עַל יְדֵי פְּרָא אָדָם זֶה...

לְפִתַּע שְׁמַע זַעֲקוֹת מַחְרִידוֹת, הַסְתוֹבֵב וְרָאָה אֶת הַשׁוֹדָד נוֹפֵל מִהַסּוֹס, מִנְסָה הוּא לְקוֹם, אֵךְ הַסּוֹס דוֹרֵס אוֹתוֹ וּמְכַהוֹ עַל רֹאשׁוֹ. רַץ מִיָּד לְשֵׁם וְרָאָה אֶת הַגְּזֹלוֹ מֵת אֲרָצָה. פָּתַח אֶת הַשְּׂקִים וּמִצָּא אוֹצֵר: כָּל הוֹנוֹ וְרִכּוּשׁוֹ שֶׁנִּגְזַל מִמֶּנּוּ בְּמִשְׁךְ הַשְּׂנַיִם - נִמְצָא כְּאִן! חִזַּר לְבֵיתוֹ בְּשִׂמְחָה וְנִעֲשָׂה עֲשִׂיר כְּפָלִי כְּפָלִים מִתְחַלָּה.

סֵפֶר רַבְּנוּ ז"ל: פַּעַם הָיָה אִישׁ אֶחָד, שֶׁהִצְלִיחַ הַאִירָה לּוֹ פְּנִים, הִיָּתָה לוֹ חֲנוּת בַּהּ מְכַר סַחֲרוֹת יְקָרוֹת, הַקּוֹנִים הִצִּיפוּ אֶת חֲנוּתוֹ, וְרִכּוּשׁוֹ גָּדַל עַד לְמָאוֹד.

יוֹם אֶחָד, בְּהִיּוֹתוֹ יוֹשֵׁב בְּחֲנוּתוֹ הַמְּצִלְיָה, נִכְנָסוּ לְפִתַּע חֲבוּרַת שׁוֹדְדִים וְשָׂדְדוּ אֶת כָּל הַחֲנוּת, הוֹתִירוּהָ כְּמַעַט רִיקָה לְגַמְרֵי.

הָאִישׁ לֹא יָאֵשׁ אֶת עַצְמוֹ, אֶסְף אֶת הַמַּעַט שְׁנוֹתָר, וְסָדַר עַל הַמְּדַפְּסִים מְחֻדָּשׁ. שׁוֹב נִפְתַּח הַחֲנוּת וְשׁוֹב הִגִּיעוּ הַלְקוּחוֹת, אֵךְ הַפַּעַם בְּמַתְכַנֵּת קִטְנָה יוֹתֵר. לְאַחַר תְּקוּפָה קְצָרָה, וְהִנֵּה שׁוֹב בָּאוּ אוֹתָם שׁוֹדְדִים, וְהַפַּעַם שָׂדְדוּ אֶת הַחֲנוּת כְּלָה...

פְּתַח אֶת הַשְּׂקִים וּמִצָּא אוֹצֵר: כָּל הוֹנוֹ וְרִכּוּשׁוֹ שֶׁנִּגְזַל מִמֶּנּוּ בְּמִשְׁךְ הַשְּׂנַיִם - נִמְצָא כְּאִן!

אָמַר רַבִּי נְתָן: אֵף עַל פִּי שְׂזָה הֶעֱנִין לֹא שְׁמַעְתִּי בְּעַצְמִי מִפִּי הַקְּדוֹשׁ, רַק מִפִּי אַחֲרִים בְּשִׁמּוֹ. וְאִם אֲמַנֵם בּוֹדְאֵי אֵינִי זוֹכֵר לְהִבִּין רְמִיזוֹתָיו מֵהַ שְׁפָנוֹ בְּמַעֲשֵׂה הַזֶּה, עִם כָּל זֹאת מֵהַ שְׁנִרְאָה לְפִי עֲנִיּוֹת דְּעַתִּי בְּזָה, הוּא שְׁמִרְמוֹ הַתְּחַזְּקוֹת גְּדוֹלָה לְכָל אָדָם בְּפָרְט וּבְכָלֵל, שְׂאֵף עַל פִּי שְׁעוֹבֵר עַל הָאָדָם מֵהַ שְׁעוֹבֵר עָלָיו בִּימֵי חַיָּו, שְׁגוֹזְלוֹ אוֹתוֹ וְטוֹרְפִין מִמֶּנּוּ, וְכָל מֵהַ שְׁמַתְחִיק לְהַחֲיוֹת נֶפֶשׁוֹ בְּתֵרַת הַפְּלִטָּה, חוֹזְרִין וְאוֹרְבִין עָלָיו, עַד שְׁגוֹנְבִין מִמֶּנּוּ גַם זֶה הַמַּעַט, וְכֵן כְּמֵהַ פַּעְמַיִם בְּלֵי מַסְפֵּר - אֵף עַל פִּי כֵן אֵל יִתְיָאֵשׁ עַצְמוֹ מִן הַרְחַמִּים, פִּי אִם יִתְּלֶה עֵינָיו לְמַקּוֹם וְיִבְכֶה וְיִצְעַק בְּכָל פַּעַם אֵלָיו יִתְבַּרַךְ, שְׂרִיאָה בְּעֵינָיו וּבְעַמְלּוֹ - אֲזִי סוֹף כָּל סוֹף יִפֹּל הַשׁוֹדָד מִפְּלָה שְׂאִין לָהּ תְּקוּמָה, וְיָשׁוּב וְיִקְבֵּל וְיוֹצֵא מִמֶּנּוּ כָּל הַקְּדָשׁוֹת וְכָל הָעֵבֹדוֹת וְכָל הַטּוֹב, שֶׁגָּנַב וְגָזַל מִמֶּנּוּ, וְיָשׁוּב לַעֲשִׂירוֹתוֹ וְטוֹבוֹתָיו הַנִּצְחָיוֹת.

(ע"פ פְּעֻלַּת הַצַּדִּיק סִימּוֹן תַּחְפּוּג)

הֵלֶךְ וְקִבֵּץ אֶת מֵהַמַּעַט דְּמַעַט שְׁפָנוֹ נוֹתֵר, הוֹסִיף וּמְכַר אֶת תְּכֵשִׁיטֵי אֶשְׁתּוֹ בְּאִין לוֹ בְּרִירָה אַחֲרָת, וּפְתַח שׁוֹב אֶת הַחֲנוּת. אֵךְ שׁוֹד וְשֶׁבֶר, הַשׁוֹדְדִים חֲסָרֵי הַלֵּב רָאוּ פֶה מְרָאָה מְקוּם לְשׁוֹד תְּקוּפָתִי וְשׁוֹב הוֹתִירוּהוּ בַּחֲסָר כָּל...

בְּעֵינָיו שׁוֹבְרַת הַלֵּב, קִבֵּץ מַעַט מְעוֹת, קָנָה מוֹצְרֵי סְדָקִית וְהַחֲלִי לְחַר בְּכַפְרֵי הַסְּבִיבָה. פֶּה הַחֲלִיף חָפוֹ מַחְסִים בְּעַד תְּרַנְגְּלוֹת, פֶּה בְּעַד שֶׁק יְרָקוֹת, וְשֵׁם גְּלִיל חוּט בְּעַד מַסְפֵּר בִּיצִים. כֶּךָ הִצְלִיחַ לְכַלְכֵּל מַעַט אֶת בְּנֵי בֵיתוֹ הָרַעֲבִים לְפֶתַח לַחֵם.

יוֹם אֶחָד, בְּשׁוֹבוֹ מִיּוֹם הָעֵבֹדָה הַמְּפָרָךְ וְהַמְּבֹזָה, שָׂרַף הָרוֹכֵל הֶעֱנִי אֶת רַגְלָיו כְּשִׁבְדִּיו הַשְּׁלָל הַמוּעַט: מַעַט מוֹצְרֵי מְזוֹן לְבָנֵי בֵּיתוֹ. בָּא לְפִתַּע מוֹלוֹ אִישׁ רְכוּב עַל סוֹס, נוֹשֵׂא שְׂנֵי שְׂקִים גְּדוֹלִים, יָרַד מִן הַסּוֹס וּבִצְעָקוֹת פִּקֹּד עָלָיו לְמַסֵּר אֶת כָּל מֵהַ שְׂבָאֵמִתְחַתּוֹ.

הֶעֱנִי הַחֵל לְבַכּוֹת וְלִהְתַּחַנֵּן לְפָנֵי הַשׁוֹדָד, אֵךְ הוּא לֹא שָׁם לְבוֹ לְבָכִי, בְּאִכְזָרִיּוֹת תִּלַּשׁ אֶת הַשֶּׁק מִדֵּי הָרוֹכֵל וְדָהַר הַלְּאָה לְדָרְכוֹ.

בְּתִשְׁבּוּכָה שְׁלֵמָה, וְתִהְיֶה שֵׁשׁ וְשִׁמַּח עִם כָּל הַנִּקְדוּת טוֹבוֹת שְׂיֵשׁ בָּהּ, זֶה יְכַנִּס בָּךְ שִׂמְחָה עֲצוּמָה, כִּי בְּאֲמַת אֲמָרוֹ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (בְּרִכּוֹת נ"ז) עַל הַפְּסוּק (שִׁיר הַשִּׁירִים ד') "כְּפִלַּח הָרִמּוֹן רִקְתָּהּ" מֵאִי רִקְתָּהּ, אֶפְלוּ רִיקְנִיו שֶׁבָךְ מְלֵאִים מִצּוֹת כְּרִמּוֹן; וְאֲמָרוֹ (ירושלמי בְּרִכּוֹת פֶּרֶק ט' הַלָּכָה ה') תְּנִי בְּשֵׁם רַבִּי מֵאִיר אִין לָךְ אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל שְׂאִינוּ עוֹשֶׂה מְאָה מִצּוֹת בְּכָל יוֹם. קוֹרָא אֶת שְׁמֵע וּמְבַרַךְ לְפָנֶיהָ וְלֹאֲחֵרֶיהָ וְאוֹכֵל אֶת פִּתּוֹ וּמְבַרַךְ לְפָנֶיהָ וְלֹאֲחֵרֶיהָ וּמִתְפַּלֵּל שְׁלֵשָׁה פַּעְמַיִם שֶׁל שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה וְחוֹזֵר וְעוֹשֶׂה שְׂאֵר מִצּוֹת וּמְבַרַךְ עֲלֵיהֶן. וְכֵן הָיָה רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר אִין לָךְ אָדָם בְּיִשְׂרָאֵל שְׂאִין הַמִּצּוֹת מְקִיפּוֹת אוֹתוֹ. תְּפִלִּין בְּרֹאשׁוֹ וְתְּפִלִּין בְּזְרוֹעֵי וּמוֹזָזָה בְּפִתְחוֹ מִיָּלָה בְּבִשְׂרוֹ אֲרַבַּע צִיצִיּוֹת בְּטָלִיתוֹ מְקִיפִין אוֹתוֹ. הוּא שְׁדוּד אָמַר (תְּהִלִּים ק"ט) "שֶׁבַע בַּיּוֹם הַלְּלִיתִיךָ עַל מִשְׁפָּטֵי צְדָקָה". וְכֵן הוּא אוֹמֵר (תְּהִלִּים ל"ד) "חֲוֹנָה מְלֵאָה הוֹי"ה סְבִיב לִירְאִיו וְיִחַלְצֵם".

אֲשֶׁרֵי אָדָם שֶׁתְּמִיד מַחְפֵּשׁ וּמְבַקֵּשׁ וּמוֹצֵא בְּעַצְמוֹ אֶת הַנִּקְדוּת טוֹבוֹת שְׂיֵשׁ בוֹ, שְׁעַל יְדֵי זֶה יִהְיֶה תְּמִיד שֵׁשׁ וְשִׂמַח, זֶה מֵהַ שְׂאֵמֵר דוֹד הַמְּלָךְ (תְּהִלִּים ק"ד) "אֲנִכִּי אֲשִׁמַּח בַּהוֹי"ה יִתְמוֹ חֲטָאִים מִן הָאָרֶץ וְרִשְׁעִים עוֹד אֵינָם", כִּיּוֹן שְׂאָדָם שֵׁשׁ וְשִׂמַח בוֹ יִתְבַּרַךְ, אֲזִי אִין כְּבָר חֲטָאִים, וְאִין כְּבָר רִשְׁעִים וְכוּ', וְלָכֵן תִּהְיֶה רַק בְּשִׂמְחָה, וְאֲזִי תִדַּע שְׁמַחְלוֹ לָךְ עַל כָּל הָעֵבֶר שְׁלָךְ.

הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַשׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל יִשְׁמַע בְּתַפְלָתִי שְׂאִנִּי מְבַקֵּשׁ וּמִתְפַּלֵּל בְּעֶדְךָ שְׂיִהְיֶה לָךְ הִצְלָחָה מְרִבָּה וּבְכָל אֲשֶׁר תִּפְנֶה תִּשְׁפִּיל וְתִצְלִיחַ.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ בְּרַכָּה וְזִהְלָחָה מִן הַשָּׁמַיִם

לזכות **ידידיה אשר ויצחק עזרא בני אסתר נוגה** שיזכו לברכה והצלחה בכל מעשה ידיהם ולזווג הגון במהרה

לזכות **בת שבע בת רות, נחמן ישראל בן רות**

בנדרים פלוס:
"ידידי עיר ברסלב"
לציון בהערה:
עבור גיליון היכל מהורא"ש

בהעברה בנקאית:
"ידידי עיר ברסלב"
בנק מרכנתיל, סניף: 725
מספר חשבון: 26437

השתתפו בזכות הרבים! ניתן לתרום להפצת העלון

ההפצה בבית שמש נודבה לרפואת והצלחת **רי שלפה ברוך בן רבקה הי"ו**

נדב כהכרת הטוב לעטי"ד **בן מהורא"ש זי"ע**
על ידי ר' יוסף אלימלך בן שיינדל הי"ו